

1. KAPITOLA

Stella

„STELLO!“

Zrychlil se mi tep. Nic nedokázalo spustit mou reakci „uteč, nebo boj“ rychleji než zvuk Meredithina hlasu.

„Ano?“ Skryla jsem svou nervozitu za neutrální výraz.

„Myslím, že můžeš odvézt všechny věci do kanceláře sama.“ Navlékla si kabát a přes rameno si přehodila kabelku. „Mám rezervaci na večeři a mám co dělat, abych to stihla.“

„Ji...“

Zmizela za dveřmi.

„... stěže můžu,“ dokončila jsem větu.

Fotograf na chvíli přestal s tím, co právě dělal, a pozvedl obočí směrem ke mně. Odpověděla jsem mu unaveným pokrčením ramen. Nebyla jsem první asistentka, která trpěla pod tyranskou šéfovou, a jistě nebudu ani poslední.

Kdysi dávno byla práce v módním časopisu mým snem. Nyní, po čtyřech letech v *DC Style*, realita otupila jakýkoli lesk, který jsem si kdysi vysnila.

Než jsem sbalila věci na focení, odvezla je do kanceláře a vydala se pěšky domů, po čele mi stékal pot a z mých svalů se pomalu stávalo želé.

Slunce zapadlo už před půl hodinou a pouliční lampy vrhaly na zasněžené chodníky zamlženou oranžovou záři.

Pro město platilo varování před sněhovou bouří, ale počasí se mělo pokazit až později večer. Navíc pro mě bylo rychlejší jít pěšky než jet metrem, které stávkovalo pokaždé, když napadlo jen pár centimetrů sněhu.

Člověk by si myslel, že město bude lépe připravené, vzhledem k tomu, že tu sněžilo každý rok, ale kdepak. Ne ve Washingtonu.

Neměla bych se při chůzi dívat do mobilu, zvláště vzhledem k počasí, ale nemohla jsem si pomoci.

Vyhledala jsem si e-mail, který jsem dostala dnes odpoledne. Zírala jsem na něj a čekala, až se slova přeskupí do něčeho méně znepokojujícího, jenže to se nestalo.

S platností od 1. dubna se cena za soukromý pokoj v Domově pro seniory Greenfield zvyšuje na 6500 dolarů měsíčně. Omlouváme se předem za případné nepříjemnosti, které Vám to může způsobit. Jsme však přesvědčeni, že tyto změny povedou k ještě vyšší kvalitě péče o naše klienty...

Zelené smoothie, které jsem vypila místo oběda, mi šplouchalo v žaludku.

Prý *nepříjemnost*. Jako by nezvýšili ceny pro asistované bydlení o víc než dvacet procent. Jako by živé, dýchající, *zranitelné* lidské bytosti netrpěly kvůli chamtivosti nového managementu.

Nádech, jedna, dva, tři. Výdech, jedna, dva, tři.

Zhluboka jsem dýchala a snažila se zahnat narůstající úzkost.

Maura mě prakticky vychovala. Byla jedinou osobou, která tu pro mě vždycky byla, i když mě teď ne-

poznávala. Nemohla jsem ji přestěhovat do jiného domova s pečovatelskou službou. Greenfield byl široko daleko nejlepší a stal se jejím domovem.

Nikdo z mých přátel ani z rodiny nevěděl, že platím za její péči. Nechtěla jsem, aby to vyvolalo nevyhnutelné otázky.

Musela jsem prostě najít způsob, jak pokrýt vyšší náklady. Možná si vezmu víc zakázek nebo vyjednáám vyšší sazby za svůj blog a Instagram. Čekala mě večere se společností Delamonte v New Yorku, což byl podle mého manažera ve skutečnosti konkurz na pozici nové ambasadorky jejich značky. Kdyby to vyšlo...

„Slečno Alonsová.“

Hluboký, sytý hlas se mi otřel o kůži jako černý samet a přiměl mě k tomu, že se mé kroky zastavily na místě. Mým tělem mimoděk projelo zachvění, zčásti varovné a zčásti plné radostného očekávání.

Poznala jsem ten hlas.

Slyšela jsem ho jen třikrát v životě, ale to mi stačilo. Stejně jako muž, kterému patřil, byl nezapomenutelný.

V hrudi se mi zatřepotala ostražitost, než jsem ji potlačila. Otočila jsem hlavu a sklouzla pohledem po silných zimních pneumatikách a elegantní linii černého McLarenu, který zastavil vedle mě. Teprve poté mé oči ulpěly na hlavě majitele hlasu, jež se objevila ve staženém okénku na straně spolujezdce.

Srdce se mi o zlomek úderu zpomalilo.

Tmavé vlasy. Oči barvy whisky. Tvář s tak dokonalými rysy, jako by ji vytesal sám Michelangelo.

Christian Harper.

Generální ředitel elitní bezpečnostní agentury, majitel bytového domu Mirage, v němž jsem bydlela, a dost možná ten nejkrásnější a zároveň nejnebezpečnější muž, jakého jsem kdy potkala.

Ve skutečnosti jsem ho téměř vůbec neznala a svůj odhad ohledně jeho *nebezpečnosti* jsem zakládala pouze na svém instinktu. Nicméně můj instinkt mě ještě nikdy nezklamal.

Zhluboka jsem se nadechla. Potom vydechla. A usmála se.

„Pane Harpere.“ Moje zdvořilá odpověď se setkala s nepatrně pobaveným úšklebkem.

Zřejmě jen on směl oslovovat lidi příjmením, jako bychom seděli v dusné zasedací místnosti.

Christian se zahleděl na sněhové vločky snášejíci se na moje ramena, než se mi znovu podíval do očí.

Tlukot mého srdce zpomalil o další zlomek úderu.

Pod tíhou jeho pohledu vzduch mezi námi naplnilo elektrické jiskření a mě stálo veškerou vůli, abych ten zvláštní pocit setřásla.

„Nádherné počasí na procházku.“ Jeho postřeh byl dokonce ještě sušší než jeho pohled.

Cítila jsem, jak rudnu. „Není to tak zlé.“

Teprve v tom okamžiku jsem si uvědomila, jak sníh znepokojivě rychle houstne. Vypadalo to, že se skutečně schyluje ke sněhové bouři.

„Můj byt je vzdálený jen dvacet minut chůze.“ Proč jsem to říkala? To přece věděl. Nejspíš jsem mu chtěla dokázat, že nejsem tak hloupá, abych se procházela venku během blizardu.

Ale když jsem se nad tím zamyslela, možná jsem přece jen měla jet metrem.

„Sněhová bouře už se blíží a na chodnících to klouže.“ Christian se opřel loktem o volant – proč byl ten pohyb tak sexy? „Svezu vás.“

Také bydlel v Mirage, takže to dávalo smysl. Jeho byt byl ve skutečnosti jen o patro výš než ten můj.

Přesto jsem zavrtěla hlavou.

Představa, že budu sedět v uzavřeném prostoru s Christianem, i když jen na pár minut, mě naplňovala podivným pocitem paniky.

„To je dobrý. Určitě máte lepší věci na práci než mě vozit. A procházka mi vyčistí hlavu,“ vyhrkla jsem. Neblábolila jsem moc často, ale když už k tomu došlo, nedokázal by mě zastavit ani jaderný výbuch. „Potřebuju se trochu protáhnout a taky vyzkoušet nové sněhule. Dnes je mám poprvé na nohou.“ *Přestaň mluvit.* „Takže, i když si vaší nabídky velice vážím, musím zdvořile odmítnout.“

Zadýchaně jsem dokončila svůj nesouvislý miniprojev.

Konečně se mi dařilo říkat ne, ale ještě pořád jsem to přeháněla s vysvětlováním důvodů.

„Dává to smysl?“ dodala jsem, když Christian stále mlčel.

V tom okamžiku se k nám přihnal silný poryv větru. Shodil mi kapuci kabátu z hlavy a jeho chlad mi pronikl až do morku kostí, takže se mé tělo nedobrovolně zachvělo.

Dnes jsem se ve studiu pořádně zapotila, ale teď mi i pouhá vzpomínka na to připadala neskutečně vzdálená.

„Dává.“ Christian konečně promluvil, jeho tón i výraz však zůstávaly nečitelné.

„Dobře,“ vyblekotala jsem skrz drkotající zuby. „Tak už můžete...“

Přerušilo mě tiché cvaknutí odemykajících se dveří.

„Nastupte si, Stello.“

Poslušně jsem si vlezla do auta.

Namlouvala jsem si, že jsem to udělala jenom proto, že venkovní teplota během pěti minut klesla o deset stupňů. Moc dobře jsem však věděla, že je to lež.

Bylo to tím, jak vyslovil moje jméno. Tak klidně a zároveň s takovou autoritou, že moje tělo poslechl dřív, než jsem stačila zaprotестovat.

Na to, že jsem ho sotva znala, měl nade mnou větší moc než kdokoli jiný.

Christian se odlepil od obrubníku a otočil knoflíkem na palubní desce. O vteřinu později se z ventilačních otvorů vyvalilo teplo, které zahřálo mou ledovou kůži.

Interiér auta voněl kůží a drahým kořením a byl až děsivě čistý. Žádné obaly od jídla, žádné prázdné kelímky od kávy, nikde ani smítko.

Zabořila jsem se hlouběji do sedadla a pohlédla na muže vedle sebe.

„Vždycky musí být po vašem, že?“ zeptala jsem se rádo by nenuceně a snažila se rozptýlit neviditelné napětí, které viselo ve vzduchu mezi námi.

Krátce se podíval mým směrem, než se znovu soustředil na silnici. „Vždycky ne.“

Místo toho, aby se napětí rozplynulo, ještě víc zhoustlo. Cítila jsem ho ve svých žilách, horké a neklidné, jako žhavý uhlík, který čeká na závan vzduchu, aby se probudil k životu.

Mise se nezdařila.

Otočila jsem hlavu a zadívala se z okna. Byla jsem příliš rozhozená z událostí dnešního dne, než abych se pokoušela o další konverzaci.

Měla jsem být ta vyrovnaná, pozitivní holka, která se řídila heslem, že každý mrak má stříbrný okraj. Takový obraz jsem si vytvářela většinu svého života, protože přesně to se ode mě jakožto od Alonsové očekávalo.

Alonsovi nikdy netrpěli záchvaty úzkosti a neměli bezesné noci. Nelámali si hlavu s každou maličkostí, která by se mohla další den pokazit.